

тая глава, хванъ да завръзва връвта на навоя си, който се влачеше.

Огняновъ се бѣ прѣвърналъ на една статуя, съ насоченъ револверъ.

Главата погледнъ на вхтрѣ въ дупката.

Послѣ се дигнъ, и едно остро сжскание съ уста се раздаде изъ самотията. Това бѣше знакъ на другитѣ, да се върнатъ.

И главата пакъ се наведе и надникнъ. Огняновъ рѣши да гърми.

— Кой си ти бе? попита единъ гръмливъ гласъ.

— Бай Иване! извика Огняновъ.

Наистина, това бѣше Иванъ Боримечката.

— Даскале бе! извикахъ и другитѣ, като се наведохъ. Пръвъ, безъ да чака приглашение, Боримечката се умъкнъ въ бърлогата, застиска ржцѣтѣ на Огнянова съ просълзени очи. Влѣвохъ и другитѣ трима. Тѣ бѣхъ клисурци.

Първото питане на Бойча бѣше: — какво куче лаеше?

Клисурцитѣ отговорихъ:

— Нѣмаше куче, Боримечката лае.

Огняновъ се усмихнъ. Той си припомни привичката на исполина... Тогава ги обесна съ въпроси.

— Оцапахме ъ! майка му стара, въздѣхнъ Боримечката гръмовито.

— Куражъ, бай Иване, Богъ нѣма да остави България.

— Но Клисура отиде, обади се мрачно единътъ клисурецъ.

— На пепель станъ, тя още гори... допълни вториятъ.

— Охъ, стенѣше третиятъ.

— Братя, каква полза да се каеме? Доброто дирихме — не сподучихме... куражъ и търпѣние... жертвитѣ нѣма да останатъ безплодни... Яли ли сте?